

NAPSUGÁR

== A SERDÜLŐ IFJUSÁG „KIS TÜKÖRE.” ==

Szerkeszti: Kecskeméthy István, Kolozsvárt.	Megjelen havonként egyszer, jul., aug. és szept. kivételével.	Á r a : 10 pld. 4 K. 50 pld. 15 K. 20 pld. 8 K. 100 pld. 20 K.
--	--	--

Egy rejtvény.

Egy ifju egyetemi hallgató igen szerette a rejtvényeket. Nagyon élénk gondolkodó tehetséggel bírt és igen nagy előszere-ttel kereste és oldotta meg még a legnehezebb matematikai feladatokat is. Egy alkalommal egy jóbarátja kereste őt fel és egy kis papírlapot nyújtott át neki, azzal a kéréssel, hogy az azon felírt nagy kérdést fejtse meg mielőbb. Az ifju a legnagyobb készséggel ígérte ezt meg és mohón kapott a papiros után. Meg akarta mutatni mit tud.

Hanem minő kérdés volt a papírra írva? „Mit használ valakinek, ha mind a világot megnyeri is, ha az ő lelke meg-büntettetik?” Erre a váratlan kérdésre nem volt az ifju elkészülve, és haragjában azonnal széttépte a papirost. De azt széttéphette, hanem gondolataitól szabadulni nem tudott. Akarata ellenére újból-újból felmerült előtte ezen meg nem fejtett komoly kérdés. Végre is azután nem bírta tovább, hanem felkereste barátját s így szólt hozzá: „Kérdésedet megfejteni nem tudom. Nem tudnád-e te nékem azt megoldani?” És a jóbarát csak erre várt és rá mutatott azután az Úr Jézusra, aki azért jött, hogy az elveszett bűnös lelkeket megmentse és nekik életet adjon. És így történt aztán, hogy az ifju teljesen átadta magát az ő Megváltójának.

Kedves Olvasóm, ez a nagy kérdés ma előtted is áll. Meg tudod-e már fejtetni? Vagy talán kivered azt a fejedből, mint sokan teszik? Óh, akkor ez a legbiztosabb út arra, hogy lelkedet örökre elveszítsd.

Mindjárt!

„Édes anyám, majd ha én nagy leszek, akkor igen fogom az Úr Jézust szeretni.” Így szólt egy hat éves kis fiu édes any-

jához. „De gyermekem, és ha nem leszel nagy?“ Pár pillanatig komolyan elgondolkodva hallgatott a kis fiu, és azután egész határozottan így szólt. „Akkor legjobb lesz, ha mindjárt ma kezdem el Őt szeretni.“ Nem volt-e igaza ennek a gyermeknek? És Ti vajjon már szeretitek-e Őt?

Hát a te Úrad?

János, szólt egy kereskedőinas társához, ma jó mértékkel mérünk ki mindent, az úr nincs itthon“ „Igaz mértékkel, felelt János, az én Uram mindig itthon van.“ Az úr, kiről János beszélt, a mindentudó és mindenütt jelenvaló Isten. Tanuljunk meg mi is így felelni, ha kísértés vesz körül.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Isten hiv.

Mindnyájan, kik szomjuhoztok, jöjjetek e vizekre, ti is, kiknek nincsen pénzetek jöjjetek el, vegyetek és egyetek. Ézs 55, 1.

Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltettek. Mt. 11, 28.

A ki szomjuhozik, jöjjön el; és a ki akarja, vegye az életnek vizét ingyen. Jel. 22, 17.

Változtasd meg nevedet vagy életedet.

Nagy Sándornak volt egy hasonnevű katonája, aki azonban igen haszontalan ember volt. „Ifju barátom — így szólt hozzá egyszer Nagy Sándor — változtasd meg nevedet, vagy pedig életedet!“

Nem inthetne az Úr Jézus ma is sok keresztyént eképen: Változtassátok meg neveteket vagy életeteket!?

Hát felfelé!

Egy földmives ember burgonyát akart egyszer szomszédja földjéről lopni. Kis fiát is magával vitte őrállónak. Miután óvatosan körültekintve látta, hogy veszély nem fenyegeti, nagy sietőséggel kezdé zsákját megtölteni. Kis fia azonban e közben hirtelen így szólalt meg: „Atyám, valamerre elfelejtettél nézni. Ijedten szólalt meg az atya: „Merre?“ „Oda felfelé“, szólt a fiu kezével az égbe mutatva. Az édes atya lelkiismerete felébredt erre a kijelentésre és kis fiát kézen fogva burgonya nélkül ment haza.

Mi történik veled?

„Itt a kis zsebóráám“, szólott egy vasárnapi iskola vezetője, mire használható az?”

„Hogy az időt mutassa meg.“

„De ha azt nem teszi, akkor mire használhatom?“

„Semmire.“

„Itt a tollam. Mire használhatom?“

„Az íráshoz.“

„De ha egy vonalat sem tudok vele megírni, akkor mire jó?“

„Semmire.“

„Itt a kis zsebkésem, mire használhatom?“

„Faragásra.“

„Jó, de ha nem lehet vele faragni?“

„Akkor nem ér semmit.“

„Miért él az ember?“

„Hogy az istennek szolgáljon és Őt imádjá.“

„De ha ezt nem teszi, akkor mit ér az élete?“

„Semmit.“

„Mit tesznek az oly dolgokkal, melyek mit sem érnek?“

„A tüzre vetik őket.“

A tanító erre nagyon komolyan nézett gyermekeire s így szólt: „Fiaim, adjá az Isten, hogy közülünk senki se vettessék tüzre.“

Meglepetések.

Egy nagyobb családban volt egy kis fiu, aki mindég csak a magányt kereste és igen sokat sirt. A szegény kis Péter! Születésétől kezdve világtalan volt.

Egyszer hírül hozták szüleinek, hogy gyermekük egy műtét által megnyerheti szemevilágát. Ezek azután nem is késlekedtek

sokáig, hanem csakhamar elvitték gyermeküket az orvosokhoz, és a műtét sikerült is. Midőn Péter azután először ment ki a mezőre és látta a sok szép virágot, fákat, hegyeket, és a kék eget, sirva borult édes anyja nyakába s így szólt: „Óh mily szép, mily szép ez mind! Mért nem mondtad meg előbb nékem, hogy ily szép a világ?”

„Ha meg is próbáltam volna azt lefesteni előtted“, szólt az anya, „ugy sem foghattad volna fel“

Péter ezután nemsokára egy Bibliát is kapott anyjától, azzal az ígérettel, hogy majd olvasni is megtanítja őt

„Igen, de én aligha fogom a Bibliát megérteni“, mondá Péter

„Kérd az Istennek Szent lelkét és Ő megvilágosítja majd a te értelmeket, úgy, hogy megérthessed az Ő szent Igéjét, épen úgy, amint megvilágosította az Úr a te szemeidet is.

És Péter imádkozott és olvasott. Csakhamar ezután teljes szívvvel fogadta el az Úr Jézus nagy szeretetét, azt a nagy áldozatot, melyet miérettünk hozott a kereszten. És lelkében napról-napra minden világosabb és egyszerűbb lett. Megértette a mennyei örök igazságokat, és örvendett mindafelett, melyek oly homályosak voltak azelőtt előtte.

Egy nagy meglepetés vár ránk mindnyájunkra. T. i. ha majd szemeinket abban a világban nyitjuk fel, mely most még láthatatlan előttünk, és meglátjuk a mennynek dicsőségét, de csak akkor és úgy, ha megmosattunk a mi bűneinktől a bárány vérében.

Önbírálat.

A világbölcs Pythagorasnak van egy figyelemre méltó kijelentése

„Ne aludj el addig, míg háromszor nem vizsgáltad meg lelkedet a napnak eltölte fölött. Kérdezd meg önmagadtól: „hol voltam ma, mit tettem és mit kellett volna tennem“

Hát te mit viszesz ?

L. orvos egy beteg ifjút gyógykezelt. Igen szerette őt és amint látta, hogy ifju élete már kialvófélben van, így szólt hozzá: „Édes fiam, te nemsokára meghalsz; mit viszesz az Isten trónja

elé? „Minden jót, minden jót” felelt a haldokló bizalomteljes pillantást vetve atyái barátjára. „De mi módon vihetsz te jót az Isten elé, miután mi bennünk semmi jó sincs és nincs köztünk csak egy igaz is? — kérdé csodálkozva az orvos „A Jézus vérével megmosott szívemet viszem az Isten elé.”

Ezen válasznak L. orvos igen megörült s így szólt az ifjuhoz: „Menj el békeséggel, az Ur örömmel lát téged.”

Kedves Olvasóm, mit viszesz te az Ur elé, ha ma vagy holnap válnod kell az élettől? Oh ne bizakodj látszólagos jó szivedben, vagy cselekedeteidben, azok nem állhatnak meg Ő előtt, sem nem óvnak meg az itélettől. Most még ez életben kell a Jézushoz jönnöd és Tőle bocsánatot és békeséget nyerned — különben zárva van előtted a menny ajtaja.

Ma nincs nekünk Istenünk?

A kis Anna oly szülők gyermeke volt, kik nem szoktak imádkozni. A család összegyűlt mindennap az asztalnál, mely dúsan meg volt rakva a mennyei Atya adományával, de nem mondtak érte egy köszönő szót sem annak, a ki adta.

Egy napon egyik rokonuk meglátogatta őket és ott maradt néhány napig. Az asztalnál imádkozott étkezés előtt és áhitatot is tartott. Midőn elutazott, a család ismét ima nélkül ült az asztalhoz, mint mielőtt a rokon jött. Ismét köszönet és hála nélkül akarták ebédjüket elfogyasztani. Ekkor a kis Anna, ki édes apja mellett ült, felnézett reá és így szólt: „Ma nincs nekünk Istenünk papa?”

Ez a szó szíven találta az atyát, úgy, hogy ezentul nem nyugodott, míg békét nem talált a Jézusban Ettől fogva a Jézus urrá lett az ő házában.

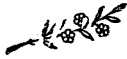
A legjobb keresztyénség.

Én nem hiszek az olyan keresztyénségnek kedves barátaim, amely csak a templomban hangzik és otthon nem. A világon az a legjobb keresztyénség, mely az asztalnál mosolyog, a gépnél dolgozik, és a lakó szobában szeretetteljes.

Az az igazi keresztyénség, a mely a cipőt jól megtisztítja, az ebédet úgy főzi meg, hogy meg lehessen jó ízűen enni. Eladásnál nem kilencvenkilenc centimétert nevez egy méternek, mint azt a mostani kereskedők szokták tenni.

Az az igazi keresztyénség, mely az egész életen vonul keresztül.

Németből.

Szeretet-vendégség.

Mult vasárnap szeretet-vendégségünk volt Budán a vasárnapi iskolások, szövetségesek és azok szülei számára 30 kor. gyűlt össze az örmény árva javára. 3¹/₂ órákor gyülekeztünk. Először a kicsinyeknek adtunk kávé, mert csak egy hosszú asztal volt, azután a nagyobbaknak és végül a szülőknek. Énekeltünk és a Bethánia egy választmányi tagja szólt hozzánk az örmény gyermekek szomorú és igen nyomorúságos viszonyairól. Szükség van a segítségre, mert az árvaházak telve vannak és az árvákat visszautasítani annyit tesz, mint őket a biztos és kínos éhhalálba üzni. A Jézus éppen úgy szereti az örmény gyermekeket, mint benneteket és eszközökül akar minket felhasználni, hogy örményország kicsinyeit megáldja, és boldoggá tegye. Sokat énekeltünk még, szavalatok is voltak, szövetségünk egy tagja a szivről beszélt. A Bethánia egyesület titkára a 91. Zsoltár 4. verséről beszélt: „Az ő szárnyaival fedez bé tégedet, és az ő szárnyai alatt lészen oltalmad.“ Példákat mondott el az életből, hogy hogy oltalmazta meg az Ur az ő gyermekeit. Egy árva madár esőben és hideg szélben repdesett oltalmat keresve. Egy telegraph-drótra szállt. De itt nem érezte magát biztonságban, mert midőn besötétedett, a baglyok fenyegették. Bepélt a közeli erdőbe egy fára és egy falevél alatt meghuzta magát. Nem az Isten védő szárnya volt-e ez a falevél, mely alatt az árva kis madár oltalmat talált? A szülő elbeszélte, hogy kicsi gymnazista korában egyedül utazott. Olyan vonatra ült, mely őt nem vitte rendeltetési helyéig, hanem félúton megállt. Sötét volt az állomáson és a váróterem be volt zárva. A kis diáknak künn kellett várnia a perronon. Kofferje is volt. Félt, hogy majd elveszik tőle, de életét még jobban féltette. Az Istenhez fohászzkodott. Amint ott várt, még jobban megijedt, mert szitkozódó hangok hallatszottak. Egy férfi volt, hi haragudott, hogy nem talált helyet a várótermekben. A kis fiu felé közeledett. Megkérdezte mi járatban van, és azután bizalmat gerjesztő hangon így szólt: „Gyere velem fiacskám, itt van egy bekerített gyepes hely, ide lefekszünk. Én bundámmal betakarlak téged, mert hűvös van.“

A fiucska már félt és örömmel engedelmeskedett. Lefeküdtek a fűbe, a jó bácsi bundájába takarta a kis diákokat, ki aztán reggelig mélyen aludt, mert biztonságban érezte magát. Az Isten kiterjesztette reá védő szárnyát, eszközül használta fel azt a férfit, ki áldozatot hozott és a saját jó meleg bundájával betakarta. Megóvta a veszedelemtől, megmentette életét. De van valaki, aki még nagyobb áldozatot hozott te érte, a mely nélkül nemcsak, hogy nagy veszedelemben lettél volna, hanem lelked idvességét is elveszítettél volna. A Jézus megváltott téged drága vére árán. Jöjj az ő szárnyai alá még ma, és nemcsak egy időre, hanem *örökre biztonságban leszel*.

Nemrégén megtörtént, hogy egy kis gyermek egy falusi udvaron játszadozott. Anyja nem ügyelhetett reá, bement a szobába. Azalatt jött egy farkas és elragadta a gyermeket. Mikor az anyja ismét kijött, a gyermek már nem volt sehol. Az anyja, ki hívó asszony volt, térdre borult és kérte az Istent, hogy mentse ki fiacskáját a farkas fogai közül, hitte, hogy az Istennek van arra hatalma. Emberek mentek a fiut keresni. Az erdőben farkasfészket találtak. Az öreg farkasok nem voltak otthon, csak a kölykök és azok között feküdt sértetlenül — a gyermek.

A kölykök játszadoztak vele, a ruháját tépázták. A gyermek kezével elhárította őket, mert féltette ruhácskáját, melyet édes anyja varrt, a kis farkasok éles fogaitól és körmeitől. A gyermeket haza vitték szerető édes anyja karjaiba. A farkasokat pedig agyonverték.

Ez a gyermek is nagy veszedelemben volt, de az Isten védő szárnyai befedték és megóvták őt. Jöjjetek Jézushoz gyermekek, és maradjatok az Ő szárnyai alatt. A Jézus azt mondja, hogy maga köré gyűjt bennünket, mint a tyúk a csirkéit. Ismeritek azt a játékot, melyben egyik gyermek a tyúk, másik a róka, a többiek pedig a csirkék. A csirkék a tyúk után mennek, a róka azt fogja meg, a ki elmaradt a tyuktól. Mikor jön az ölyv, a tyúk megvédi csirkéit, de ha egy csirke elő jön anyja védő szárnyai alól, az ölyv azt elragadja. Maradjatok a Jézus védő szárnya alatt és ő megtart és megvéd bennünket a Sátán minden támadásai ellen.

Szövevényes.

Misszio a szigeteken.

Bizonyára hallottatok már misszióról Afrikában, Indiában és Chinában. Most sem az egyikről, sem a másiktól nem irok,

hanem irok arról a misszióról, melyet a Csendes Óceánban levő szigeteken folytatnak. Az egész világ az Istené, tehát a tengerek és az abban lévő szigetek is. Az Isten azt akarja, hogy mindenki megismerje őt és őtet imádja és az ő kegyelmének és szeretetének szavát meghallja. A déli szigeteken levő emberek azonban még nem hallottak róla, még pogányok. Csak rövid idő óta járnak oda Hittéritők. Igen sok veszélyvel kellett nekik megküzdeni, különösen az első időben, mert a benszülöttek ember evők voltak. A nagyobb helyiségekben, a piaczon embereket is adtak el, kiket azután meg is ettek. De a keresztyénség terjedése óta nem lehet ott embert pénzért eladni. A déli szigetek lakói pogányok, bálványimádók. Egyszer egy ujjélandi törzsfőnök egy darab papirost talált, melyre írva volt valami. Elment a misszionáriushoz és megkérdezte, hogy mit jelentenek a papiron azok a fekete jelecskék. Az Úr tizparancsolatja volt reá írva A misszionárius megmagyarázta a főnöknek, ki meghallván az Isten eme parancsát, hogy „én vagyok a te Urad Istened, ne legyenek neked idegen isteneid én előttem“, elveté bálványait és az igaz Istent kezdte imádni. Mennyire szereti Isten ezen vad embereket is, hogy kezébe adta az ő parancsolatait és az ő igéjét. — Egy missziói telep több szigetből áll s így a hittéritőnek hajóra van szüksége, hogy mindenhová ellátogathasson.

Mivel azonban szegény ez a misszió, még nem igen van hajó és így ritkán juthatnak el a szigetekre, bár ott már várják őket. Németországban gyűjtöttek a gyermekek a vasárnapi iskolában és szövetségben egy harangra, melyet a Karolina szigetekre küldtek. Ez a harang most megszólal, hogy össze hívja a sziget lakóit az Istentiszteletre. Jönnek is sokan és messziről és hallgatják a Jézusról szóló örömhirt. Sok türelem, szeretet és bátorság kell ahhoz, hogy valaki ott mint hittéritő dolgozzék. A szigeteken folyók is vannak, de természetesen nem vezetnek hidak rajtuk keresztül, tehát csak csónakban juthatnak a tulsó partra. Egyszer egy hittéritő csónak hijján kénytelen volt egy folyót átszeli. Biblia is volt nála és azt, hogy ne legyen vizes úszás közben szájában tartotta.

De van azután sok öröm is, mint mindenütt, ahol a Jézus nevében munkálkodnak. Ha egy benszülött megtér, akkor ő is hirdeti testvéreinek a megfeszített és feltámadott Jézust.

Nagy szükség van arra, hogy a keresztyének segítsék a missziót. Szeretnél talán te is tenni valamit a misszióért?

Ha nem is mehatsz ki a pogányok közé, mint hittéritő, otthon mégis imádkozhatsz és adakozhatsz.

